

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4884/2020
10.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Радовић, адвокат из ..., против туженог ББ ПР ... „ВВ“ ..., чији су пуномоћници Никола Шијан и Даница Константиновић, адвокати у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3493/19 од 26.05.2020. године, у седници одржаној 10.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3493/19 од 26.05.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3493/19 од 26.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5783/2018 од 05.04.2019. године усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 200.000,00 динара на име тужиоачевог дела уложеног капитала и остварене добити са законском затезном каматом почев од 26.10.2011. године до исплате и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 254.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 3493/19 од 26.05.2020. године делимично је усвојена жалба туженог и наведена првостепена пресуда је преиначена у делу о трошковима поступка тако што је накнада трошкова досуђена тужиоцу на терет туженог снижена са 254.000,00 динара на 238.650,00 динара, а у преосталом је првостепена пресуда потврђена и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ бр. 72/11 ... 18/2020), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

У овој правној ствари, одлучујући о основаности тужбеног захтева, на основу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да тужилац основано потражује накнаду у висини уложених средстава у делатност коју је према споразуму са туженим очекивао да ће обављати као заједничку, а споразум је отпао. Код таквог стања ствари, одлучено је у складу са судском праксом у примени члана 210. Закона о облигационим односима, као одговарајућег правног института, регулисаног правилима, међу којима је и члан 214. ЗОО на који се другостепени суд позвао у побијаној пресуди.

Ревизијом се оспорава оцена доказа, а тиме заправо оспорава утврђено чињенично стање, што не представља дозвољени разлог за ревизију, на супрот изричито прописаног у одредби члана 407. став 2. ЗПП. Оцена доказа не представља питање за разматрање кроз институт изузетне дозвољености ревизије. Институт изузетне дозвољености ревизије резервисан је искључиво за питања из домена примене материјалног права. Погрешну примену материјалног права ревидент види у томе што се суд у погледу пасивне легитимације туженог позвао на Закон о приватним предузетницима, а не Закон о привредним друштвима. Ревизијом се не конкретизује правно питање по којем се ставља предлог за одлучивање применом члана 404. ЗПП, уз испуњеност законом прописаних услова у цитираној одредби члана 404. став 1. ЗПП.

Имајући у виду изнето, као и да примена права у споровима са захтевом као у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, те да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.02.2012. године, а вредност предмета спора износи 200.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско правном спору, који се односи на новчано потраживање у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић